

PAPIRUS

PER GOLAFRES

—Aquestes lluites intestines no sé pas aont ens portaràn.

TEATRE GAYARRE

MUSIC-HALL : VARIETÉS

Veritable ramell de flors humanes

CORDOBESITA, ballarina: Reina de farruca y garrotin

PUSSES, PUSSES, PUSSES,

SEMPRE PUSSES

Les pusses del **GAYARRE** son les que piquen més de Barcelona, les que costen més treballs de trovar, les més intel·ligentes en cercar niu.

Demà dimecres debut de la escultural

BIANCA ESTELLA

que vol donar algunes funcions avans d'embarcarse per Amèrica.

Aviat **LA SIRENA** en el fons del mar.

!!! **TOTS AL GAYARRE!!!**

Music-Hall La Buena Sombra Ginjol, 3

Lloc de moda aont s'hi troba tothom que valgui

Exit de les tardes alegres

Tots els dies tarde y nit sarsueletes picants y concert per celebratats mundials.

DEBUTS Y ESTRENOS

es toquen els uns amb els altres.

En fi es el Concert que té més bò y més variació; es el que hi regne més alegría y bon humor es l'únic, no n'hi ha d'altre, per passar un bon rato degut a la gran recopilació de nenes maques, joves y elegants que dintre aquest cel trobareu.

Entrada lliure :: Restaurant de 1.er ordre :: Butaca de franc

GRAN EDEN CONCERT

Music-Hall Parisien, únic a Barcelona

TOTS ELS DIES

Exit colós de la **Chelito II, Blanca Celi, Trio Delmonte, Beatriz Cervantes, Bella Olimpo** y demés troupe.

Entrada lliure == Restaurant de 1.º ordre

Després del Concert gran ball en el hermós foyer

ALCAZAR ESPAÑOL

UNIÓ, 7

Grans concerts tarde y nit.

Restaurant de primer ordre.

Teatre Còmic

Tots els dies èxit grandios de les obres

Molinos de Viento y Los Viajes de Guiliver

Han comensat els ensajos de la sarsuela

LA TIERRA DEL SOL

Ultim y grandios èxit en el Gran Teatro de Madrid.

TEATRE ARNAU :: MUSIC-HALL

Seccions populars a preus inverossimils per lo econòmic.
Seccions especials tots els dies amb lo més triat dintre son genre.
Les dones més hermoses es disputen pera esser contractades

AL ARNAU

La gent de gust refinat omplia tots els dies la sala d'espectacles y l'elegant foyer, únic a Barcelona per ses condicions y confort.
Ball després del concert.—**Restaurant de primer ordre.**

Círculo Internacional

Plassa S. Agustí, 3, pral.

Recó alegre plè d'honestitat y de confort.

Balls de socletat cada nit, saló de billars, servei esmeradíssim y lloc de reunió de l'élite barcelonina.

Després de veure el **CÍRCULO INTERNACIONAL**, un home ja's pot morir tranquil.

LION D'OR

GRAN CAFÉ RESTAURANT

Esmorsars a 4 pessetes - 3 plats a escullir
de la carta - De 11 a 3 tarde

OBERT DIA Y NIT

BASTIDA

PASSEIG DE GRACIA, 18
CANUDA, 7

100.000 camises fetes, de distintes classes, fluixes, cefir anglés y del país y de piqué a 2'95, 3'95, 4'95 les més superiors. Comprades fetes amb mides proporcionades obtindreu un 50 per $\%$ de economia.

A mida
sols s'hi
veuen
precisats
aqueixos

HEMAGENODINA

Comprimits tònics, reconstituents

Recomenat per tots els metges

Venda en totes les farmacies a 4 pessetes ampolla

Demanis pera curar les **MALALTIES NERVIOSES**

Elixir polibromurat Amargós

que calma, regularisa y fortifica els nervis

UNIVERSALMENT RECONEGUT PELS METGES MES EMINENTS

Es d'acció ràpida y meravellosa en la EPILEPSIA, (mal de Sant Pau), COREA (ball de Sant Vito), HISTERISME, INSOMNI, CONVULSIONS, VÈRTIGS, MAL DE CAP (migranya) CATARRO DELS NENS, PALPITACIONS DEL COR, DELIRI, DESVANEIXEMENT, PÈRDUA DE LA MEMORIA, AGITACIÓ NOCTURNA y tota classe d'accidents nerviosos.

Exigeixin en totes les etiquetes el nom registrat de BROMURANTINA

Farmacia del Dr. AMARGÓS, PLASSA DE SANTA AGNA, 8

E. BLY

Taller de Fotograt
Barbará, 35, principal

Armes se compren
Porta de Santa Madrona, 8

POUS ARTESIANS, FIGUEROLA
Aparell patentat. Sense aigua no's
paga. Representant: Carvajal, Ram-
bla del Centre, 25.

UN BON CONSELL A TOTS ELS HOMES

¿Voleu calsar elegant, cómodo y econòmic?

Doncs no deixeu de comprar el calsat en els grans magatzems

LO INCREIBLE

aont trovareu moltes classes de calsat tot cusit sistema americà (el més fort que's coneix), y construït amb bons materials:

AL PREU UNIC DE PESSETES

CARRER ESCUDILLERS, 6 (PROP LA RAMBLA)

Sucursals: Ronda Sant Antoni, 70 y Salmerón, 17 (Gracia)

10^{'50}

SASTRERIA CASANOVAS

Confección de trajes para Caballeros
~~~~~ y Señoras ~~~~~

PRONTITUD Y ESMERO

Aribau, 44, pral.
- BARCELONA -

GRANS TALLERS FOTOGRAFICS

DE

Francisco Amer

Carme, 3

Sucursals: Pelayo, 50, pral.
Marquès Duero, 78

RETRATOS TAMANY NATURAL GRATIS

Se regala un retrato tamany natural a tots els noys de primera comunió que's retratin a la casa.

ESPECIALITAT EN RETRATOS ARTISTICS

Retratos y Postals a 25 cts.

REDACCIÓ: Pelayó, 38
ADMINISTRACIÓ: Rambla de les Flors, 14. penl.
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
ESPANYA, trimestre . . . . . Ptas. 2
ESTRANGER 3
Pago anticipat
Deix treballs publicats en son responsables
els seus autors.—No's tornen els originals.

PAPITU

El ram de les modistes

Avui toquem el ram de les modistes que, com es sapigut de tot el jovent que'ns llegeix y medita, es un ram que dona gust de tocar, tant perquè no n'hi ha de més florit, com perquè les flors que'l componen son de lo bò y millor que passa per la Rambla de les flors.

Desde la modesta modista coneguda per la modisteta que, amb la panera al bras, va a fer els encàrrecs, esmunyintse entre els joves que li diuen lo que més li agrada, fins a les modistes d'altura, que tenen el nom al balcó, com la Carme Valls, la Caballol, la Carme Peig, la Joaquina Castells y altres dames de l'estisora y l'agulla, passant per les macises fadrines que per més que s'espolsin sempre els queda un fil per mostra al vestit, a totes les hem de tocar en el día d'avui dedicantelshi quatre flors com les que elles se meixen, tota vegada que ja hem entrat en el mes de Maig, que's podria titular per la seva condició falaguera y alegradora el mes de les modistes, si les modistes no tinguessin el mes dugues vegades al any, això es: les dugues temporades principals en que's verifica el cambi de moda: la Tardor y la Primavera.

Quan la naturalesa, amb ses gales y esplendors, vesteix de nou els camps, els prats y els jardins de la Bonanova, Sant Gervasi y Sarrià, les modistetes vesteixen igualment a les seves parroquianes.

Però aixís com la Naturalesa cada any, si fa o no fa, vesteix al món de la mateixa manera, les modistes, com el seu nom indica, vesteixen a les parroquianes segons la moda, que sempre es tot lo contrari de la de la temporada que fineix.

Per dedicarse a la moda ja no haurien de ser modistes; y la moda, per canviar cada any com una mitja, ja no hauria de ser moda.

En cambi, per la tardor, als tristos mesos d'octubre y novembre, aixís com la Naturalesa despulla els camps y els arbres de la Rambla, elles, vesteixen y adornen molt més a la seva nombrosa y distingida clientela que no la vesteixen y adornen a la gentil y florida primavera; per lo que podem dir que les modistes son dugues vegades primavera; lo que equival a dir que son primavera doble y que a la segona vegada de serho al any, ho son encara més que la primera, ja que a la tardor treuen faves d'olla y fan més amb les parroquianes que la naturalesa amb els jardins de la Bonanova en temps primaveral.

Efectivament, les modistes son la primavera eterna y el roser de tot l'any de les ciutats.

Quan van carrers a través amb la panera al bras a fer els encàrrecs, ja no cal dir si son primaverals, perquè tenint quinze anys y portant la trena penjant y les faldilles curtejant, ja està dit tot.

Quan entren als divuit anys, quin cor d'elles no respira primavera? Reparis que al mitg día y el vespre, quan pleguen, les espera un saltataulells, un estudiant o un pixatinters que les acompanya fins a casa pel camí més llarg que's trova y que als diumenges a la tarde els fa veure clarament lo que es l'ardencia de la joventut, edat coneguda a tot arreu com a la primavera de la vida.

Quan arrivades a dones fetes, algunes d'elles s'estableixen pel seu compte, qualsevol creuria que per el fet de plantarse ja perden el do primaveral. Doncs, no; no'l perden: el conserven, y si ens es permès direm que l'aumenten, perquè si posant anys, posen també carns, veurem que son unes carns fresques y macises que respiren joventut y alegría.

Rès prova tant lo que diem com la hermosura, la gracia y la plenitut de formes de les modistes que haventse arribat a establir, han arribat també a ferse un nom com les que citavem al comensament entre les que tenen el rètol al balcó.

Hi pot haver dones més frescals, més agradoses, més dignes d'amor que aquelles? Que vinguin els homes més experimentats y els que tinguin més barraquetes per haver corregut la Seca, la Meca y la Vall d'Andorra y que'ns diguin si han disfrutat mai de cap primavera més primavera que una de les modistes anomenades o una de les que no hem anomenat per no fer la llista massa llarga.

Estem segurs que ningú pot senyalar rès millor que aquestes senyores.

LES PERVERSES

—Diuen que soc una mala dona y he sigut set vegades verge.

Barrets, vestits, adornos, pompes y gales, sortint de les seves mans tenen un esclat y una brillantor que sembla que elles, de tant hermoses, els hagin encomat l'hermosura. Rebin la nostra més coral enhorabona.

Al Cine alegre que va sorprendre la policia, hi havia la meitat de l'Associació de la Prempsa. Naturalment, aquestes coses si no surten allò que's diu a la cara, surten al periòdic, que es pitjor.

La Publicidad parlava l'altre dia de lo malament que està'l servei de cotxes de plassa a Barcelona, y amb aquest motiu ens contava que un redactor seu va fer pendre'l número a un cotxero, per no sabem quines coses, havent promès un urbà que li seria imposada una multa.

Però *La Publicidad*, tota recelosa, afegia:

—«De fijo que no se la impuso nadie, ó de haberle puesto, no le faltaría al auriga una influencia, para hacérsela levantar.»

Senyors, pera una cosa així, no se'n necessiten gaires d'influencies.

En Mori, en *La Tribuna* del dia 20, parlant de pintura, de la qual ni ell, ni en Marinello, hi entenen res:

«Es demasiado sólido el arte de los Goya, de los Velázquez, de los Ruben, de los Murillo, de los Ribera para que venga á empañar su claro cristal de belleza el polvo dorado de ciertas escuelas extranjeras.»

En Rubens, pintor espanyol? Com que'l pintor de les carns pomposes es flamenc, el jove Mori no ha dubtat ni un moment que era espanyol y dels castissos. Además, com l'home va dient «els Goya, els Velázquez, els Murillo...», ha cregut que dir Rubens seria pluralisar y li ha tret la s, pensantse que hi so-brava. Morill

Del Butlletí de l'Ateneu obrer del districte II. Un anunci de la darrera plana: «Sastrería de Fulano.... Gust exquisit, roba immellorable, etc. y gust en el tall.»

Per molts anys, per molts anys...

Aquesta l'hauriem d'enviar a «La Esquella». Diu *El Diluvio* del dia 22 d'Abril:

«Entonces la artilleria serifiana abrió nutrido fuego de fusilería.»

Encara com no l'obrí d'arma blanca, senyors de «El Diluvio»...

El Ciero, l'Arcalde y en Becquer

Nosaltres, com gent que està obligada a trovarse ben informada, llegim cada nit el *Ciero*. Fet y fet, es el diari de la nit millor informat, puig en Mencheta, pera fer triscar als reporters, n'es un tirà.

Se coneix que la consigna que dona el Director als nois es la següent: «Que no falti cap noticia, ni cap bombo». Y com en això del bombejar, el *Ciero* no's para en barres, a lo millor algun ingènu, exclama: «Oh, si, jo crec que Fulano es home de talent... Fins el *Ciero* ho porta...»

Doncs be: en l'edició de la nit del divendres darrer, l'orgue den Mencheta bombejava a l'arcalde Marquès de Marianao, amb motiu del discurs que va deixar anar, finit el banquet de l'Exposició d'Art. Es a dir, bombejar..., siguem sincers, feia solament justicia als coneixements artístics de Don Salvador Samà.

El *Ciero*, deia que'l discurs era un *precioso compendio de la Historia del Arte*.... En Samà, arriba a compendiar l'art?—preguntaran vostès extranyadíssims.

Sí, senyors; nostre arcalde, es un veritable con-xedor en materies artístiques. Y si no fixinse en la següent anècdota, que'ns el manifesta tal com es:

Fa alguns anys, se tractava de fundar una societat dedicada exclusivament a la literatura espanyola. Se discutia el nom amb que debía batejarsela... Hi havia qui era partidari de nomenarla, «Zorrilla», qui «Cervantes», el de més enllà «Espronceda».

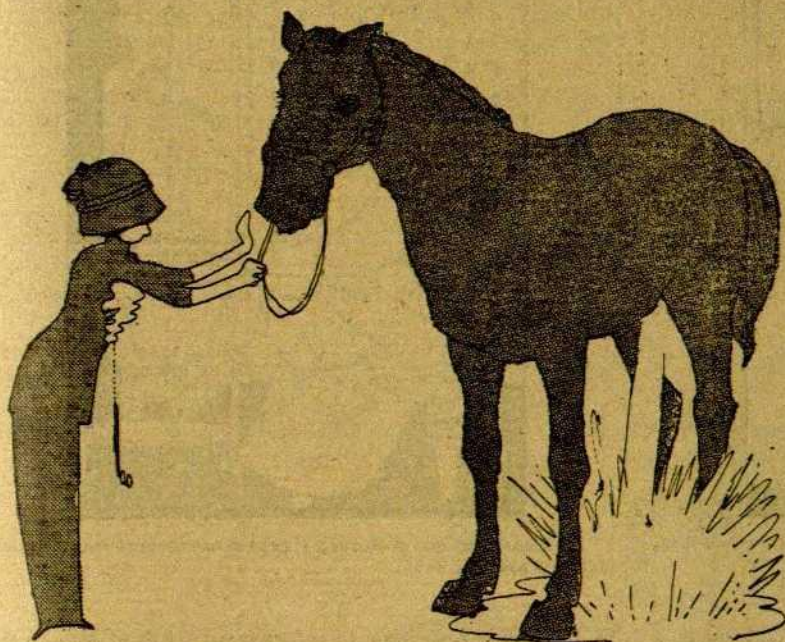
—Y si li posessim el nom de Gustau A. Becquer?—va exposar un dels de la reunió.

—*Por Dios*,—diuen que va dir immediatament en Samà,—no pongan ustedes nombres de poetas extranjeros!...

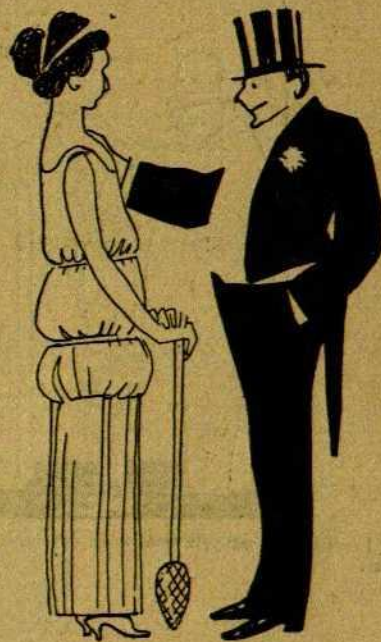

—Pilar?... Es clar, deu esser nom de pila, oi?

L'Anell del Niblung entre bastidors

El realisme en el teatre. — L'ensaig general del «Siegfried»
Brunhilda: Sta. Katal.—Grane: Sr. Paqueñu.

Idili d'un faune y una bacant de «Tannhauser».

Un rival de «Loge».

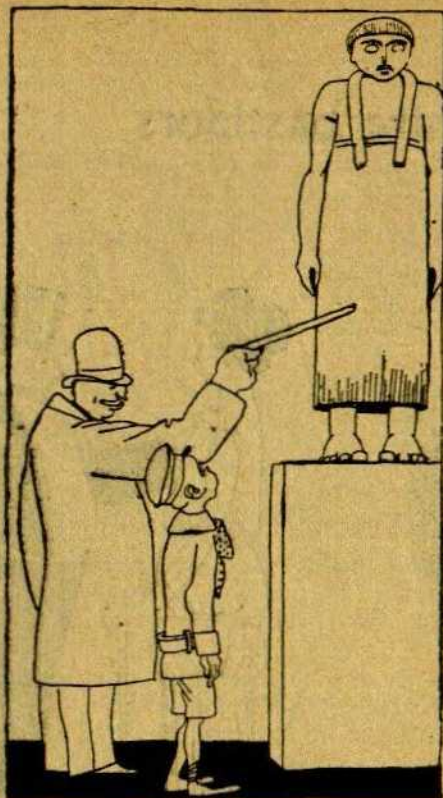

El senyor Casanovas.

«Moren dels homes les mares
totes, quan neixen
llurs infants?
Trist seria això, doncs!»

Siegfried — Borgatti.

1.—Mira noi: aquesta estàtua es del segle V, avans de neixer Jesu-Crist.

2.—Mamà: hem anat al Museu y el papà m'ha ensenyat una estàtua que tenia més anys que Deu!

Tot torna

Tot torna. El temps d'en Prim, la *Gloriosa*, la guerra d'Àfrica, el 69, tot torna, menys els voluntaris per anarse a fer matar entre les figures de moro del Marroc. El jovent d'avui no té entusiasmes bèlics ni veu que a l'Àfrica hi hagi cap carrera a fer. El comerç pot creure que hi ha molt negoci en perspectiva, però els seus dependents, sense negarho, no hi veuen altres perspectives que morir en actitud heroica o conillesca o, en cas de sortirne vius, acabar guardant monuments com fan els quatre voluntaris que queden dels temps d'en Prim.

En canvi, en Lerroux, en qui encara bullen les febres del 69, d'en Prim y de la *Gloriosa*, sembla animat d'un foc guerrer y potser acabarà aconsellant als seus representats que's decideixin a agafar les armes y a l'Àfrica, minyons.

Sempre'ns havia semblat que en Lerroux era de la flamarada y que un dia o altre ensenyaria l'orella. No seria estrany que'ls seus seguidors y devots se decidissin a anar a matar moros, perquè fet y fet també son bastant de la flamarada y les coses cauen sempre del costat a que's decanten.

El Progreso, per més que hagi fet y dit, sempre ha deixat veure que era un diari del temps d'en Prim, y ara, presentantse una ocasió tan propicia, seria molt estrany que no l'aprofités.

Si les coses no varien, esperem veure un batalló

de voluntaris format per *lerruixos* amb el seu quefe al davant fent de capità Manaia.

Les classes conservadores, que tant deuen al cèlebre diputat radical, li hauràn d'agrair el més gran dels favors. Ell haurà fet popular una guerra que de cap de les maneres havia entusiasmat al poble, costant la caiguda de la gran patum conservadora que respon al triple nom d'Antoni Maura y Montaner.

Tant mal que'ls nostres burgesos havien dit del pobre Lerroux, a última hora l'hauràn de portar en palma y quan sigui mort li aixecaràn un monument al costat del d'en Prim perquè les generacions futures puguin saber quin dels dos era'l més *guapo*.

San Pere Regalat

LES passades pluges ens han fet recordar una còmica resposta que un distingit comerciant d'antiguetats d'aquesta capital o un drapaire ric, va donar a un negociant nordamericà.

Era pel Juny y en un temps que cada dia plovia. El nordamericà, havia arribat de Andalusia aont el negoci d'antiguetats l'havia retingut una temporada, y veient que'l clima de Barcelona, per la mostra, era un clima plujós, el comparava amb el d'Andalusia y deia:

—Aqui en Barcelona llover sempre, en Sevilla, en Córdoba, allí ser el verdadero país meridional: haber mucho sol, mucha luz.

El drapaire ric, home que no s'havia preocupat mai dels climes, ni es facil que se'n preocupi en tota sa vida, li va respondre:

—Aqui en Barcelona también hay mucho sol y no llueve mucho, pero ahora llueve porque llovió por San Pedro Regalado y cuando llueve por San Pedro Regalado llueve cuarenta días seguidos.

El negociant yanqué, li va fer repetir la raó que li dava perque, naturalment, no l'havia entesa. El drapaire ric li va repetir y l'altre tampoc la va entendre y canviant de conversa, van parlar d'una altra cosa.

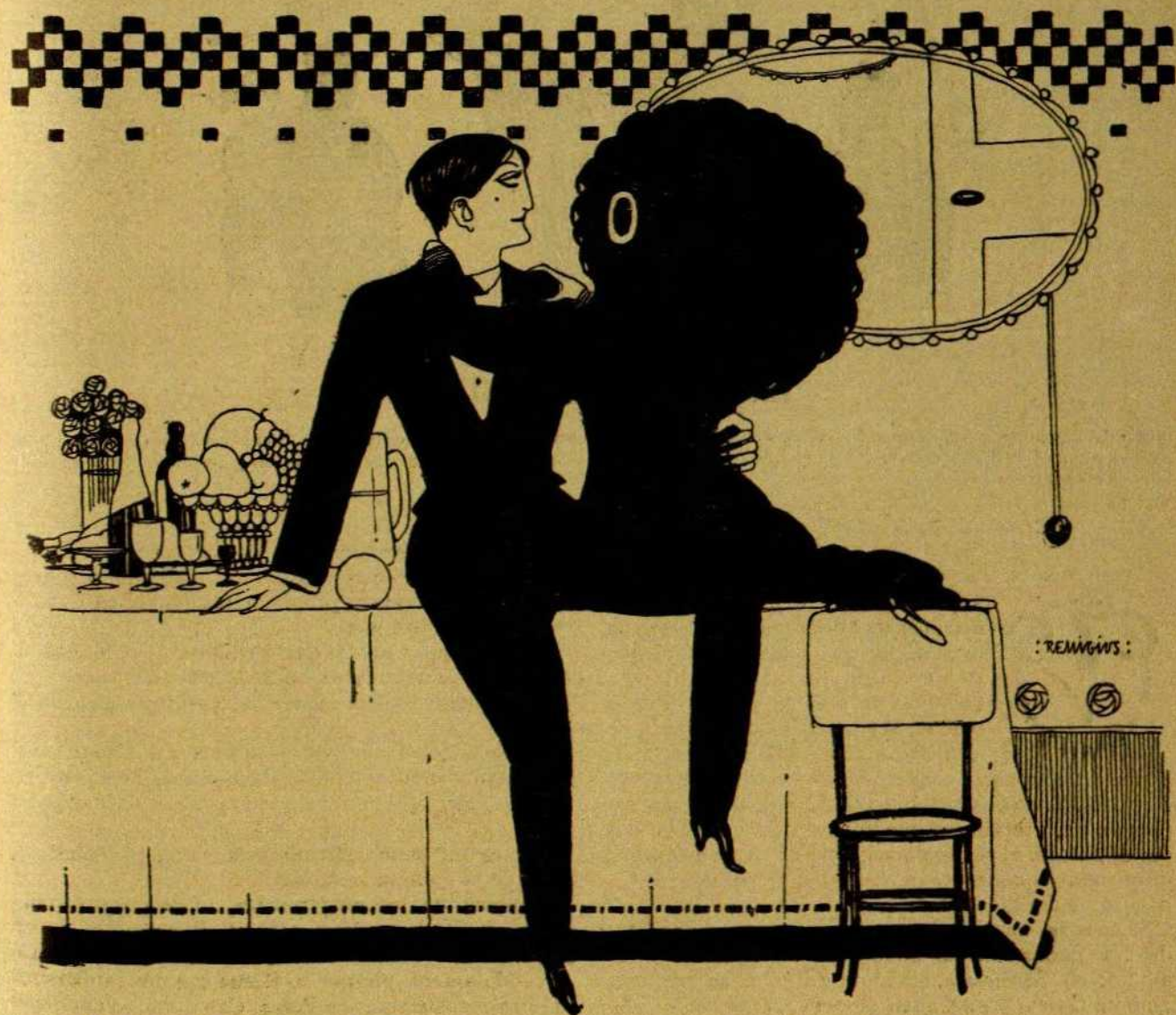
Tot son gustos

EN la Costa de Llevant hi ha una ciutat que segons el pròleg d'un programa de Festa Major, fou fundada pels cartaginesos. Es una ciutat de *veranietos* y unsquans d'aquets, donzells y damiseles que havien anat a passar Pasqua a la torre, estaven en animada *causerie*, sobre l'idea dels xicots de fundar un Club Nàutic.

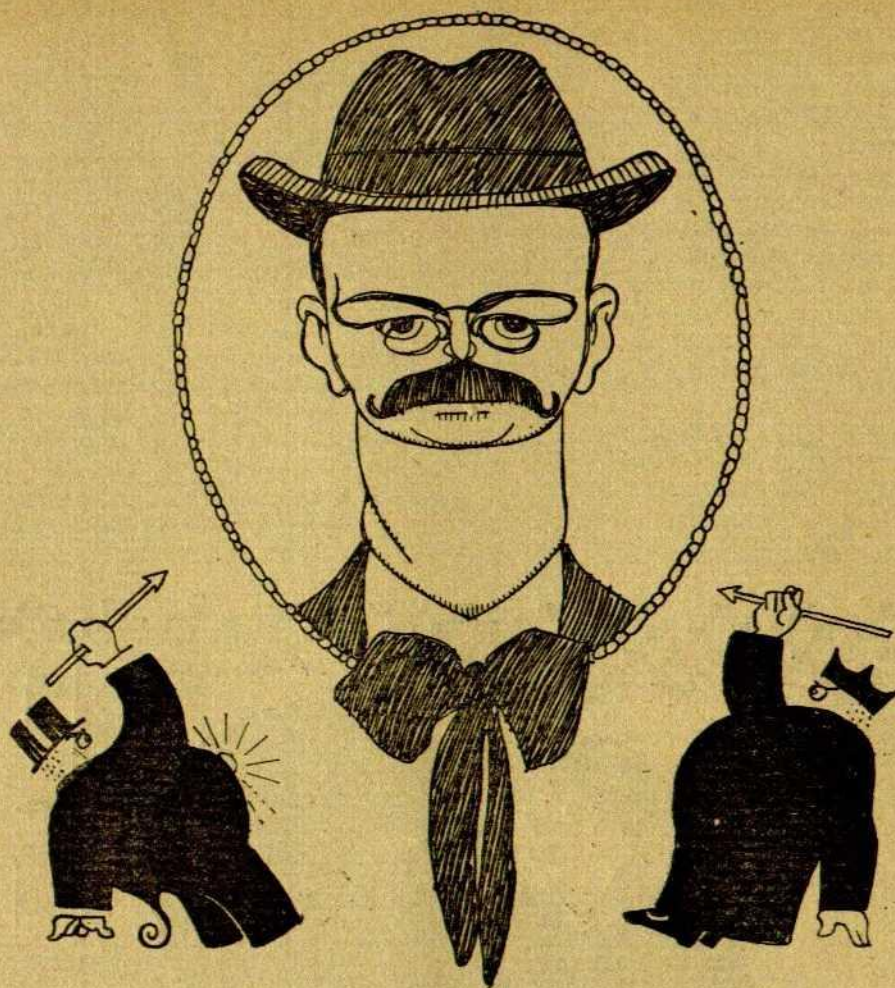
Explicaven els jovincels que tenien ullada una barraca pera instalarhi el domicili social, que comptaven amb tres canoes y que havien pensat que pera més atractiu les senyoretes fessin de timoneres. Una d'aquestes, esplèndida rossa, digué:

—No, senyors, no; els timoners han d'esser vostès; aixís estaràn més descansats, y si alguna de nosaltres cau a l'aigua, la salvaràn més facilment. Nosaltres ja farem de «rameres».

L'HORA DE CONFIDENCIES

—Patelxes de morenes!... Ja m'ho va predir aquella cartista i que'ls meus amors serien uns amors desgraciats!

En GABRIEL ALOMAR

Autor del nou llibre *La columna de foc* y un dels homes més extraordinaris de Catalunya, com a filòsof, com a poeta, com a polític y com a pare. Fa un article cada dia, un vers cada setmana y un fill cada any. Que's deus el treguin de Palma y que fassin llarga en anys y glories la seva vida.

El senyor marquès parla

ES qui ho havia de dir que'l senyor marquès de Marianao ens resultaria orador! Hi ha homes que desseguida s'els veu que han nascut pera l'eloquència, com en Vallés y Ribot; però en Marianao, ambaquell cap de xino que s'ha deixat la cúa a casa, no més que mirantlo convens de que no ha nascut pera dir coses. Y, no obstant, la passada setmana, vinga fer discursos. Naturalment que tothom deia que eren fets per en Bittini, el seu secretari; però ell ha fet discursos, desmentint el concepte que'l seu qüesfe polític, en Canalejas, té d'ell format.

Quan fa un parell de setmanes varen anar a Madrid, a parlar amb el govern de la qüestió de les aigües, en Serrallara, en Lluhi y l'Albó, se reuniren amb en Gasset y en Canalejas pera tractar de les juntes y comissions que's tenien de formar, pera que això de les aigües anés com cal. Al arribar al nomenament

d'una comissió, en Canalejas va presentar com a president a un ex-ministre, l'Eguillor, però aquest senyor sembla que no estava propici a acceptar y en Canalejas digué un altre nom:

—No, aquest no—digué en Gasset—perquè abrumaria an aquets senyors amb els seus discursos.

—Doncs femho an en Marianao—proposà en Serrallara.

—No, aquest tampoc—objectà en Canalejas—perquè aquest no entendria els discursos dels senyors.

* * *

Y ara que hem retret aquest *potin*, contemne un altre, de la mateixa comissió.

En una de les conferencies, un dels nostres regidors, parlant de política general, li preguntà an en Canalejas com anaven les negociacions amb el Vaticà.

—Malament, perquè a Roma son uns intolerants. Figurinse vostès que en Pérez Caballero, quan deixà l'embaixada de Roma, ens explicà en plé consell de ministres, que'l papa li havia dit que no tranzigiria,

perquè havia escoltat una veu celestial que li aconsellava no tranzir, passés lo que passés a Espanya. Figurinse vostès. En plé segle XX, escoltant els papes veus divines...!

Tothom se posà a riure, menys l'Albó. En Canalejas, amb una mitja rialleta mondana, digué:

—Ja conec que aquí els únics que creiem en Deu som el senyor Albó y jo.

Més rialletes. Però l'Albó, al cap de poca estona y quan la conversa ho va permetre, sens dubte pera que no'l prenguessin per un esperit rural, contà una anècdota una mica irreverent, un conte de seminari.

—El capitol de Sevilla estava un dia reunit pera fer un determinat nomenament. Una de les decoracions del cor, era el colom del esperit sant. Mentres discutien els canonges, algú va fer moure el sagrat colom, en un moviment d'afirmació o negació, que això no ho recordava l'Albó. Y un canonge llest, al veure allò exclamà:

—Tant es que digui si com no, perquè tenim de votar al recomanat del senyor arquebisbe.

Al acabar l'Albó, en Canalejas murmurà a l'orella d'un dels altres dos regidors barcelonins:

—Està vist que aquí l'unic que hi creu en les coses celestials soc jo.

Teatres y Concerts

El cav. Garavaglia va representar durant la setmana passada l'argument de la opera *Tristan e Isolda* del senyor Wagner. Com que al Liceu fan l'argument amanit amb música y com que ademés el cav. Ferruccio, encara que sigui un bon actor, no canta, el públic s'estimà més el *Tristan* ópera y l'argument se representà sols una nit. Un altre dia posà en escena "*La fine di Sodoma*," y un "*Il capitan Fracassa*," obres totes dues ja conegudes nostres y la última de les quals s'adopta com tallada a mida a las facultats de l'actor italià.

Finalment, el Sr. Garavaglia jugà una traducció de "*L'Alcalde de Zalamea*," obra del conegut capellà y autor dramàtic D. Pere Calderón. En la opinió d'aquet humil crític sempre serà una equivocació representar els drames del Sr. Calderon y molt especialment l'avans anomenat Alcalde en una llengua que no sigui aquella en que s'escrigueren; lo rectilini y pobre del argument ve perfectament dissimulat y compensat en l'original per el llenguatge y els versos que donen a tots els personatges un caràcter de castellà impossible de conservar si parlen en un altre idioma. A més, pera comprendre el caràcter del Sr. Crespo, potser també hi ha necessitat d'haver nascut en terres castellanes o quan menys ibèriques. El drama va salvarse perque qui més qui menys ja'ns el sabem de cor y mentres els actors el recitaven en italià nosaltres el tornavem a traduir a la sonora llengua del Sr. Cervantes. Referent a la interpretació, ens sab molt greu dirho, però s'ha de dir: el Sr. Ferruccio no sab de què va. No l'ha entés ni gens ni mica aquell altiu caràcter de Pere Crespo; el Sr. Garavaglia ens presenta un pagès mu-

rriot, que juga al tira y aflixa y sense un moment de veritable dignitat. Ah, no, cavaleri, no es pas fent broma que l'arcalde de Zalamea vol penjar amb molt respecte al qui ha ofes la seva filla. Això li hauria convingut veure com ho feia un senyor castellà que's deia Vico. Y la escena entre vosté y D. Lope? Miri que aquell donarse copets y més copets sense ferse mal y acabar trovantse tots dos cara a cara y amb un pam de nas? Mirisho be, perque me sembla que tant l'un com l'altre figura que estan enfadats.

Pel demés allò d'aquells versets del final ens semblava tant de mal gust com el coll d'astracan; y el que un actor de la categoria y merit del Sr. Garavaglia, fent de Crespo y al vestirse pera anar a rebre al rei, ens ensenyi que porta elastics de seda negra d'aquells amb una rodeta de celuloide y cameta pos-tissa, senzillament, una broma.

Esperem aplaudir-lo amb entusiasme quan fassi d'Orestes y d. Rey Lear.

La senyoreta Sorel acabà sense pena ni gloria les seves representacions. El desencant del primer dia fou compensat per l'exit que obtingué la representació de "*Sapho*...". L'abono era molt lluit y no més se sentia parlar en francès. S'ha de fer notar que'ls mateixos que hi parlaven després no entenien lo que's deia en l'escenari.

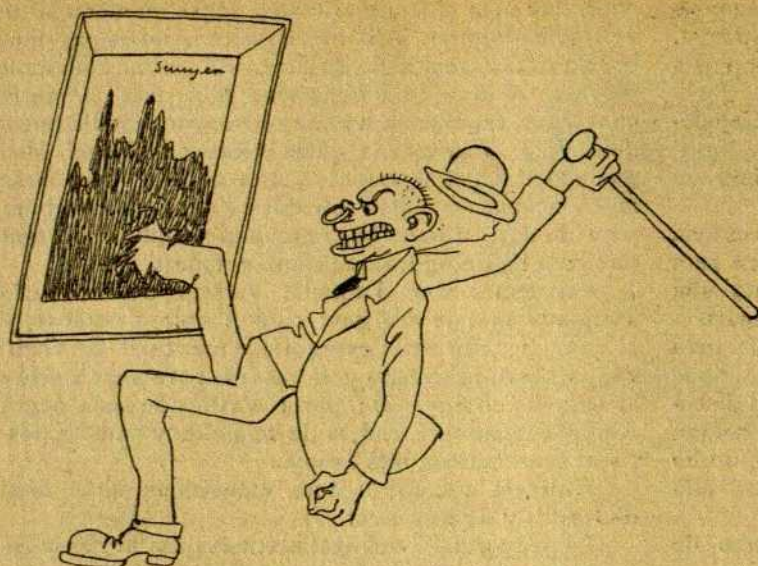
Al Tivoli es representa una opereta anomenada *El Dirigible* recomanem als nostres llegidors que no s'ho deixin perdre. Especialment el segon acte es marvellós. Hi ha una escena d'amor entre un espanyol y la planeta Mars, a la que l'ibèric se'n vol emportar cap a la península, que no s'ha vist mai res consemblant. Inclusiu està escrita en seguidilles. En Jandru, de tant riure, fins plorava amb l'ull de vidre.

D. Pere Codina celebrà el seu benefici amb gran exit.

TAINÉ.

—Ahirte vaig donar cinc duros pel lloguer del pis y avui vols que't pagui el tranvia?... Vaja, noia, ¡buenas! No vull que'm prenguin per primo.

ELS VANDALS A L'EXPOSICIÓ SUNYER

—Morin els revolucionaris! De les revolucions ne venen després els fets vandàlics...

TERCERILLES

A propòsit de cines. Ens trova en Mainar, el simpàtic director d'*El Liberal*.

—Saben ustedes qué cine se acaba de inaugurar?

—Home, no.

—El cine *qua non*.

La Lliga dona al Romea unes funcions per ella sola, titulades «divendres dramàtics».

Divendres y dramàtics?—diu un lligaire.—Mala-ment, ja perdrem pel Novembre.

Els lerrouxistes estan que fan llàstima. Se barallen, s'insulten, y fins van a bofetades. A tal punt han arribat les coses, que'ls partidaris del lladonisme, han pensat en comprar *El Liberal*, per oposarlo a *El Progreso*. Un dels que dona els diners es l'Herrero, que s'estima tant an en Lladó y Vallés com al propi Lerroux. L'Herrero no fa més que preguntar als empleats de Cà la Ciutat:

—D'oradors com en Lladó no n'hauràn vist mai en aquesta casa?

Els empleats, benèvolts, responen:

—Ja veurà, nosaltres hem vist y escoltat molts bons oradors.

—Però no com en Lladó—respon l'Herrero—perque orador més gran que ell no hi ha més que'n Lerroux y en Lerroux no ha estat mai al Municipi.

Indubtablement, en Lladó y Vallés ne sab molt! Perque mirin que saber trèureli'ls quartos a l'Herrero.

En Lladó vol posar de director d'*El Liberal* an en Dessy y Martos, constructor de pianos, entre altres coses.

Un redactor d'*El Progreso* ens diu tot extranyat:

—No m'explico que a un home aixís el posin de director.

—Sí, home—li responem—perque aixís tindran un director que sabrà tocar totes les tecles.

L'Associació de la Premsa ha repartit entre'ls periodistes unes llibretes de la Caixa d'Estalvis. Total rès, nou duros per periodista.

Hem dit de la Caixa d'Estalvis. Doncs cada dia hi ha quía d'estimats companys que diuen que sí, que moltes gracies, però que tinguin la llibreta y vinguin els nou duros.

Que estalvi en Massana, està bé, porque se pot permetre aquest luxe, amb les millonades que té; però un periodista que guanya vinticinco duros? No hi ha mes que veure an en Jori, en Moraguetes, en Gambús, en Maynar, l'Oteiza, en Bach, etc. Tots

plegats cent kilos. Fins hi ha un periodista que, de prim y groc que està, li diuen *La Parca*.

Els nostres companys, combatent de passada a l'estalvi, la més odiosa de les virtuts, hauràn pogut llensar nou duros en una nit. Y aquí, per llensar semblant quantitat, se necessita tenir fàbriques, que ho vegi tothom y poder estalviar a l'endemà divuit duros.

La indignació de l'Iglesias

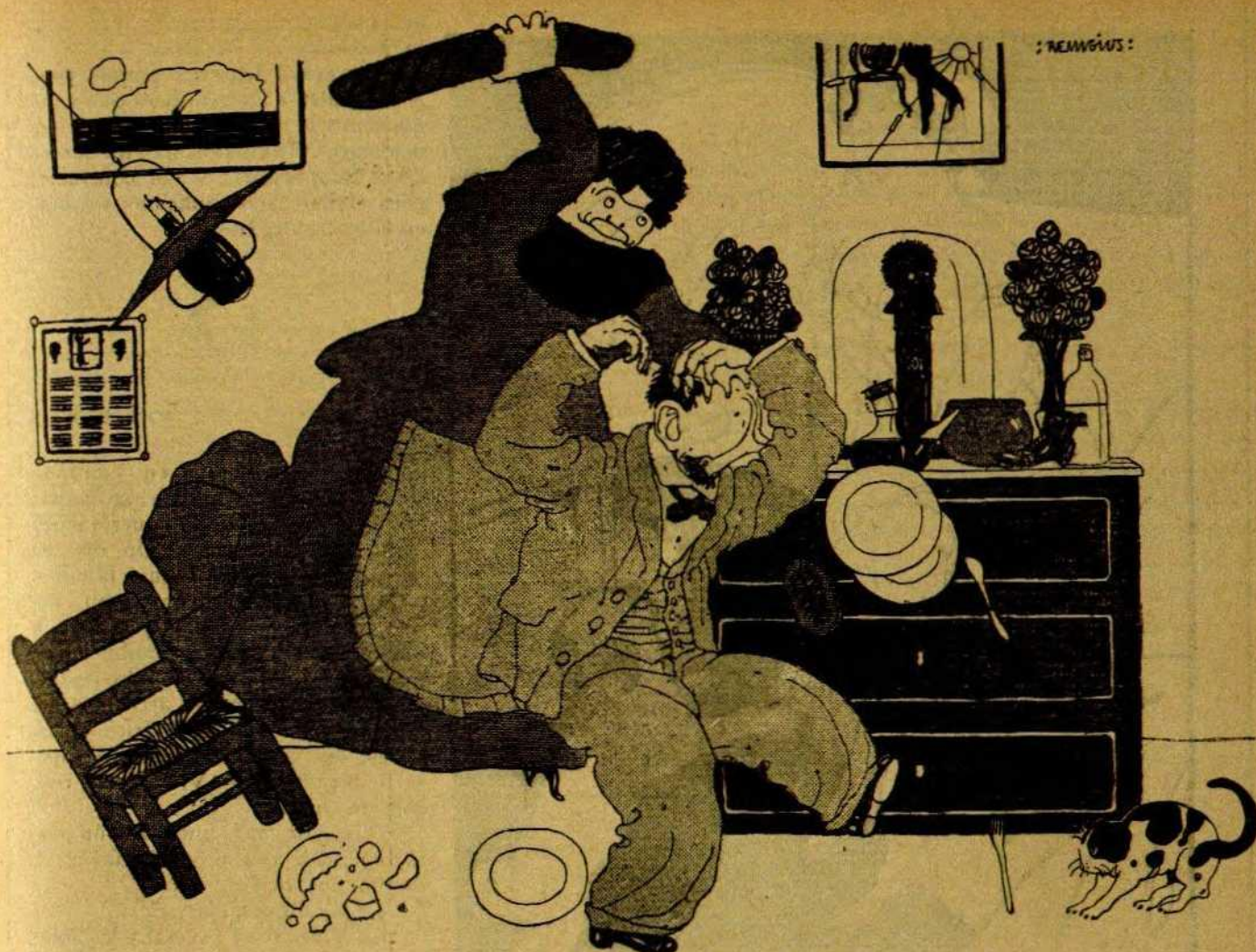
N esculptor belga envià a la nostra tot just nada exposició de Belles Arts, una estàtua de mèrit, figurant un minyó nú y amb un floret a la ma, però que, ail tenia les vergonyes una mica massa preeminentes.

Quan els individus de la Comissió, seguint la consuetut, comensaren a colocar tapabruts en forma de fulla, a totes les estàtues *immorals*, se trovaren amb la dificultat de que cap de les fulles volia emmotllarse a les parts pudendes de la estàtua. Què farem? què no farem. Determinaren tirar al dret, serrar la part pecaminosa y guardarla ben guardada pera tornarla a enganxar al acabarse la exposició.

Però no comptaren amb l'Iglesias. Entra aquet en el saló y's trova a uns empleats convertint en enuc la estàtua del belga, y en velen de crits y protestes! No hi valgué rès, y quan amb més fervor cridava del poc respecte a l'art se despregueren les vergonyes.

L'Iglesias, aleshores, agafantles irat, digué:

—Això, jo tinc de portarho al Consistori!

—Poca vergonyal indecent! Mal home! Tèl tél y tél
—Quina barra!

El Fènix Moret

Madrid, el que arriba a ser gran home, jo no ho deixa de ser per rès del món. Allí les patums tenen l'immortalitat assegurada al menys per tota la vida. Es el país de la gloria vitalícia. Bon exemple n'es aquest ninot de la polítics que li diuen en Moret.

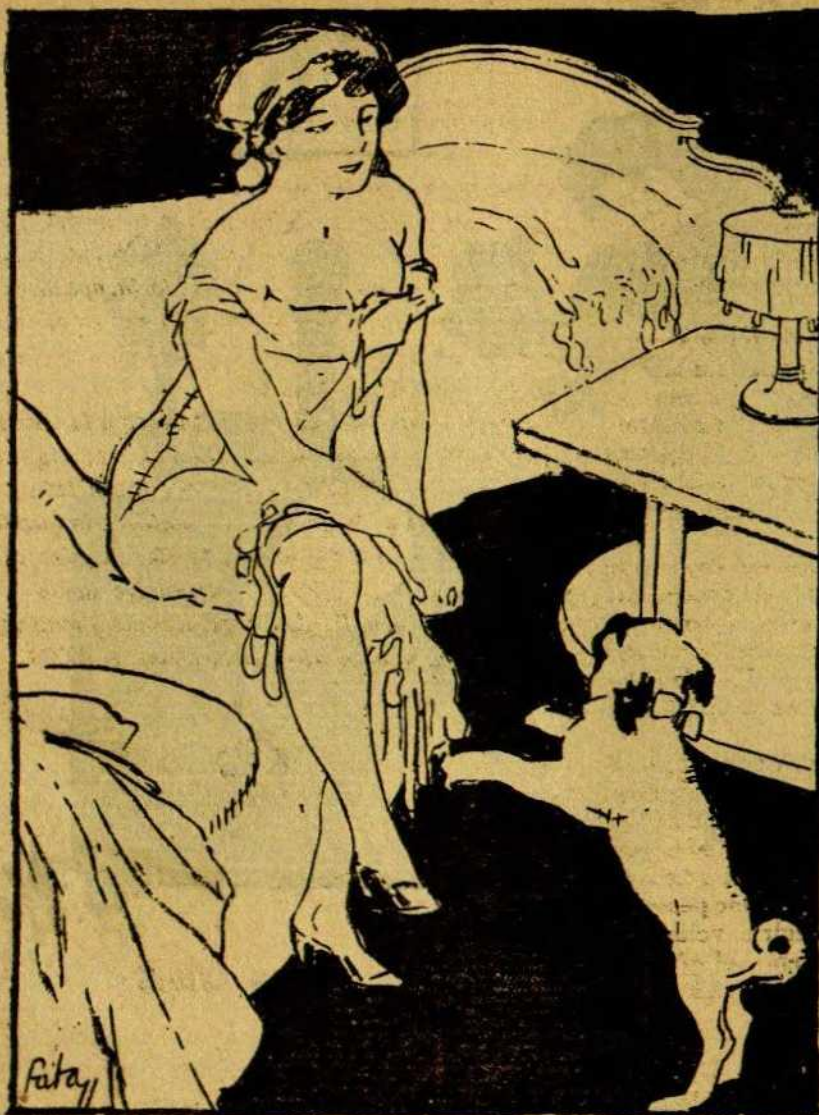
D'ensà que té fama, que ha anat de fracàs en fracàs y de ridícula en ridícula; ja no se'l pot agafar per cap cantó d'atrotinat, de passat de moda y d'inútil; però els madrilenys troven manera d'alsarlo y de glorificar-lo. L'altre dia, com saben els nostres llegidors, donà una conferencia al Ateneu, parlant de Portugal. Suposem al que llegeix enterat de les vulgaritats contingudes en aquella disertació; doncs bé, els seus oients al sortir, mirantse els uns als altres, com meravellats se deien:

—¿Què? ¿Ha visto V. qué hombre?
—¡Maravilloso!

—Pero ese Moret es verdaderamente insuperable.
—Créame V.: Moret es una esperanza.

Encara que sembli mentida, no hi ha dubte que Madrid confia amb en Moret, com l'esperança més preuada. A cada acte que realisa el descobreixen. No pot aguantar de vell y encara es un *hombre que promete*. Y ben mirat, tenen raó: en Moret ha sigut sempre un *hombre que promete*. Al Círcol Lliberal de la Rambla de Santa Mònica participen de l'entusiasme madrileny; la conferencia del senyor Moret es també per ells una esperança: la de poder pagar el lloguer del pis ont la societat està instalada.

—La Vanguardia del diumenge, en un article de Juan Buscón, deia: «El matrimonio es una pieza tocada a cuatro manos». Ja ni en la moral de les esqueles crec!

El rossinyol den Napoleón

No anem a contar una anècdota d'aquell gran home coronat tantes vegades per la gloria y la seva dona. El nostre Napoleón, en lloc de dirse Bonaparte, s'anomena modestament Fernández, comprenent que'l nom no fa la cosa, y té una fotografia al carrer de Pelayo.

Però ademés de la fotografia, en Napoleón té un rossinyol que ha contribuït, tant com el Liceu y el mestre Risler, a la temporada musical d'aquesta Primavera. Totes les nits, cap allà a les onze, el rossinyol comença a refilar y els vianants a deturarse y a escoltar; y de tant en tant en Napoleón surt a rebre l'admiració del públic. Ahir, fins va baixar al carrer a donarnos una conferència sobre el rossinyol, participantnos que en-

cara canta a mitja veu y que avui se comensarà a descarar.

Un veí vol demanar permís pera posar taules a l'acera, pera que's pugui sentir el rossinyol napoleònic còmodament. També ens han dit que en *Chil*, l'empresari, el vol contractar pera donar unes audicions selectes en el teatre del Bosc.

Jocs morals

E quan en Viura era virginal, se podria titular aquesta indiscreció. Un dia, en una reunió familiar, jogaven, amb honestetat y alegríia, a penyores. En Viura, coïbit entre tantes com n'hi havia, sempre perdía, y perdent, perdent, va arribar a les tres penyores reglamentaries. Aleshores, les noies tingueren d'imposar-li un castic. En Viura, reia, reia com un conillet.

Però, quincastic imposar a un poeta angelical? Les noies dubtaven. A l'últim, una va decidir-se.

—Que digui un renecl

En Viura se va esverar y les noies que al principi no havien trobat bé lo del renecl, al veure l'astorament den Viura, insistiren:

—Un renecl Que digui un renecl

—No pot esser, senyoretes. Tinguin judici.

—Sí, sí, que digui un renecl, Encara que sigui petit.

En Viura, se tornà vermell y's posà un dit a la boca. Tímidament y amb veu baixa, digué, poèticament:

—Cigaleta.

Teneduría de llibres

Pompeyus Servet y Gener

Nostre estimadíssim y insubstituïble amic, en Peius Servet y Gener o Peius Gener y Servet o Miquel Servet y Peius, ens ha tornat a sorprendre. Es lo que diuen els seus amics: *el Peius, no s'acaba mai!* Y pot ben bé creurens, el doctor Gener, que nosaltres, sincerament, li desitgem, que no s'acabi mai.

En Peius Gener, es un home universal. El coneixen totes les nacions, tota l'Intellectualitat europea y americana. Y no solament els intellectuals, sino també el comers, la banca, l'indústria y fins la tauromaquia. El que aquestes ratlles escriu ha presenciât una interessant conversa sobre *largas*, *verónicas*, *navarras*, *quiebros*, *volapiés* y *descabellos*, sostinguda entre'l doctor Gener y un noviller, nomenat el *Chispa*, protegit per en Jori, en Paquito Aguirre, en *Farfarello* y altres nois de *La Publicidad*, diari que segueix publicant ressenyes de les corrides, escrites intel·ligentment per el trovaire Dotres.

En *Peius*, com vostès saben, sab de tot y serveix per tot. Y això, encara que sigui incompatible amb el nostre caràcter, ho diem molt en sèrio. Quí com el nostre amic Gener, ha arribat a produir desde *La Mort* y *El Diable* (gènere serio), fins a *Mister Cofis* (gènere d'esbutifarrada)? Y sobre tot, amics nostres, el *Peius* té un dó, parlant y escrivint, que no'l té ningú més. Y es l'amenitat.

Y si no recordin les paraules del malaguanyat don Joan Valera, que escrivia judicant les «Inducciones» del *Peius*: *Yo no sé si el Doctor Gener es el primer filósofo de España, pero que es el más ameno de cuantos he leído, á eso sí que doy fé de caballero. Yo sólo le recomendaré, ya que tal desamparo reina en las letras, que escriba, que escriba mucho».*

Y nostre incansable amic ha seguit el concell del mestre Valera. Ara mateix, ha caigut en les nostres mans la darrera obra generiana, *Servet*. Prové de les bones mans d'en Peius, encara que per disort el negoci deu trovarse en mans d'en Maucchi, el famós editor de traduccions d'en Zola, pagades a setanta cinc pessetes.

Encara no hem tingut temps de llegir el voluminós llibre. Llensem paraula de que'l llegirem, del *alfa a la Meca*, que diuen que diu en Forgas. Ah, y en parlarrem, estiguin-ne segurs, amics nostres.

Ave Peius, papituri te salutam.

Si avui fos viu el malaguanyt Ixart, se retractaria d'aquelles paraules, que en un moment de *spleen* va deixar anar una nit, en plena penya del Ateneu.

—*St, amics meus—*deia'l pobre Ixart—*la sort del escriptor es molt trista. De mí, sé que no'n quedarà res. Respecte, a tu, amic Peius, te podem negar si has estat un bon literat o un gran filósof, però quí't gosarà negar que has sigut el primer fabricant de xarops de Barcelona?*

Se va equivocar en l'Ixart, aquest punt. No, com a xaropers, n'hi han y n'hi hauràn de molt millors que en Peius, però, ont es un altre, capàs d'escriure *Servet* (novela), *Servet* (drama), *Servet* (conte) y *Servet* (científic)?

Per fi.....!

Diumenge descansarem y la veritat es que aquest repòs el tenim ben merescut, perque senyors, un embràs més llarc que'l nostre no's trova no més que en la mitologia grega y entre els elefants. Però tot arriba a terme y si hem de creure les afirmacions de la llevadora, que en aquest cas es l'impressor Joaquim Horta, nosaltres estem ja fora de compte, y en plè Maig, el mes en que esclaten les flors, esclatarem nosaltres y sortirà a la vergonya pública el ja cèlebre Almanac.

Dissapte dia 6 del corrent se posarà a la venda l'Almanac del PAPITU. Forma un volum de cent pàgines, plenes de gravats dels millors artistes y d'articles y treballs dels escriptors de la casa; té un santoral inapreciable y una guia de la Barcelona Selecta, etc. etc.; les cobertes son tirades a varis colors, y per dintre també n'hi ha molts: negre, vermell, blau, groc, taronja y molt vert. Se vendrà a una pesseta. No més se n'han fet 8,000.

Informació sensacional

Venus-crisis

I

Com tots sabem, la nostra estimada ciutat passa actualment gros tranguil. Cal sols donar una ullada als diaris per quedar esfereït. A dugues columnes llegircu, *Crisis econòmica*. Diuen els savis, que de totes les epidèmies regnants cap iguala a la de patir d'ermilla.

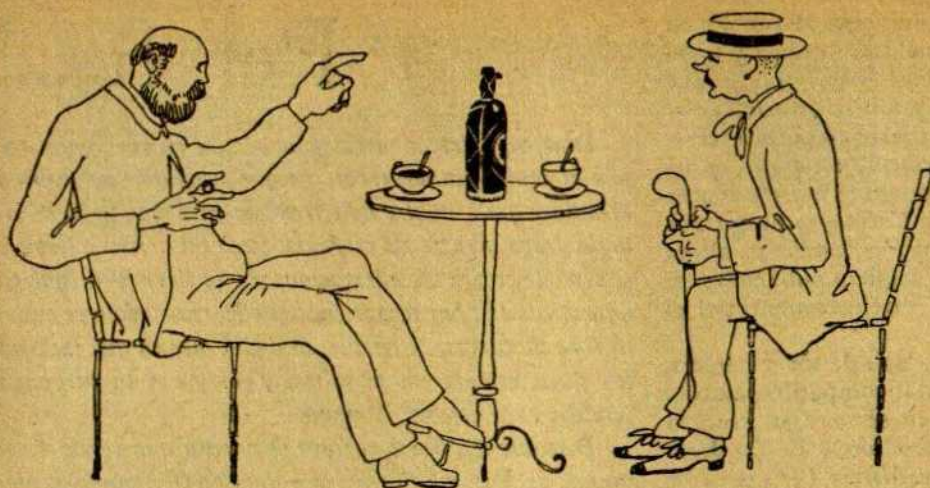
De la falta de quartos, es cosa sapiguda, que qui més qui menys, la majoria s'en resent. A aquesta conclusió hem arribat, després de llargs estudis y de llegirnos de cap a colofó totes les obres del Stuart Mill, autor que es molt possible que no hagi llegit en *Xenius*.

Un dels móns, qui més pateix de la falta de panís, es aquell que nomenem alegre. En aquest món, món que nosaltres, solters convensuts y imutables, defensem a sang y a foc, se trova trist, molt trist quan no raja cacau, que sense cacau no rajen altres coses.

Nosaltres, complidors del nostre deber informatiu, hem rodat pels principals centres d'alegria, y hem recullit les següents autorisades opinions, sobre la crisis pecunaria del món alegre.

Negoci qui va de baixa

Encara que'l rotulat recorda un títol d'una obra del baromètric dramaturc, Adrià Gual, el rotulat res

WAGNERIANES

—Que me'n diu de *L'Or del Rhin*?

—La veritat, del Rhin no més ne coneix el vi.

absolutament tè que veure amb Talía. Amb lo que tè gran relació es amb la crisi que regna en les cases ont concórrer el jovent, la mitja edat y fins els *ancianos*. Vaja, *Las tres clases de vapor* amatori, com aquell que diu.

Nostra particular amiga, *Maria la Mora*, parlant no ta gaires dies del *no pasa un alma*, va fer la següent declaració, que per lo important y clarident, no tenim cap escrúpol en consignarla en les nostres xafarderes y verdes columnes:

—*Eso está mu malo..... Zomos muchísimas las profesionales y, creed, que las aficionadas matan er negocio.....*

Carai, carai, com se posa tot!.....

Ni les francesetes

Les *demi-mondaines*, exportades directament de Perpinyà, Tolosa y Marsella, també's troven consternades. La veritat es que, fóra dels del carrer de Casp, de lluisos no'n corren. Els sopars del Lyon, Eden y Buena Sombra, se paguen religiosament. No falta jovent que convidi, però la veritat, allò de treure cartera y papers de banc, ¡ai, la mare, que tots ens deixem la cartera a casa!

Y la veritat es que a les francesetes no s'els pot negar res. Elles, quan arriba'l moment, hi posen els seus cinc sentits. S'ho guanyen..... No tenen un no.....

Y ja ho veuen; l'altre día, una coneguda nostra, s'en planyia, en aquests termes:

—*Fa saben, vostès, que res regatejo..... Qu'on m'apelle la celebritè..... Y mirin.....*

En el sonrosat palmell de la maneta, rellua una moneda de cinc pessetes.

Prop d'una taula, rellua un brillant y darrera un senyoràs, amb gest triomfador.

Pobres!!, varem exclamar, indignats.

Ganguistes ?, sí, sí.....!

A un conegut nostre, el varem trovar l'altra nit al *Eden*, tot contristat.

—Y doncs, què't passa?
—li varem preguntar.

—Oh! —digué—estic a punt de clavarme un tiro.

—Y això?.....

—Tu creus que ferse amb una senyora que tingui alguns anys, es una ganga?

—Segons: si té possibles y el que s'hi fa té frescura...

—Quan més diners tingui pitjor que pitjor.

—No ho entenc.

—Para compte y escolta.

Tu sabs, que amb..... (aquí un nom de senyora coneguda),..... res mancava'l comensament. Abono als toros, sastre, camiser, etcètera, etcètera... Doncs bé, quan vaig necessitar tres mil pessetes, sabs què'm va proposar?

—Fugir.

—Al contrari, quedarme. En una paraula, que si no li firmava un rebut, no hi havia cacau.

—Y el vas firmar?.....

—Quin remei tenia! Y ara té; fa vuit dies que m'he volgut desfer d'ella..... Me va escriure y jo res..... y mira,—aquí tragué de la butxaca un paper imprès,—m'ha citat al davant del Jutjat com a deudor de les tres mil.

—Y què penses fer?.....

—Ai, amic meu, veig que no tindrè mes remei que tornarhi.... Ja veus, per tres mil pessetes comprada la llibertat d'un home! ¡Paga sempre, creu a un experimentat..... y riuten dels *ganguistes*, que ja ningú bada

Aclaració a la justícia

No fa gaires dies, concorregueren davant del jutge varies dones alegres, acompanyades de la directora d'una *maison amable*, molt cèntrica y concorreguda.

Dugues de les *nenes*, s'havien barallat promovent un gran escàndol. Per aquesta raó, que no per cap altra, comparegueren davant del tribunal.

Declarà una de les noies, confessant la seva professió, modo de viure, etc., etc.

L'altra noia, a una pregunta del representant de la justícia, va respondre amb embuts.

El jutge, molt benèvolament, tractà d'ajudar a la mossa.

—*Bueno, sepamos, ¿qué hace usted?.....*

Y la nena, obrint la boqueta, digué ingènuament:

—*Especialidades solamente.*

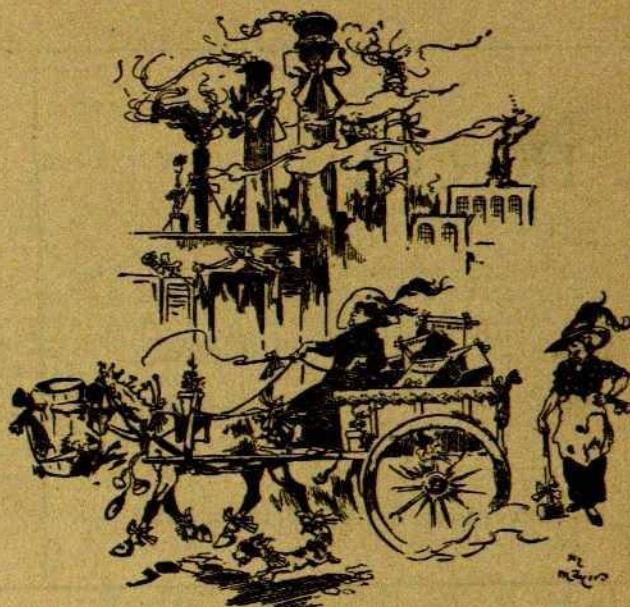
Encara se sent la rialla.

UN QUE CORRE.

L'HUMOR EXTRANGER

—Diu l'amo que si segueixen fent aqueix soroli se veurà obligat a posarhe a la factura.

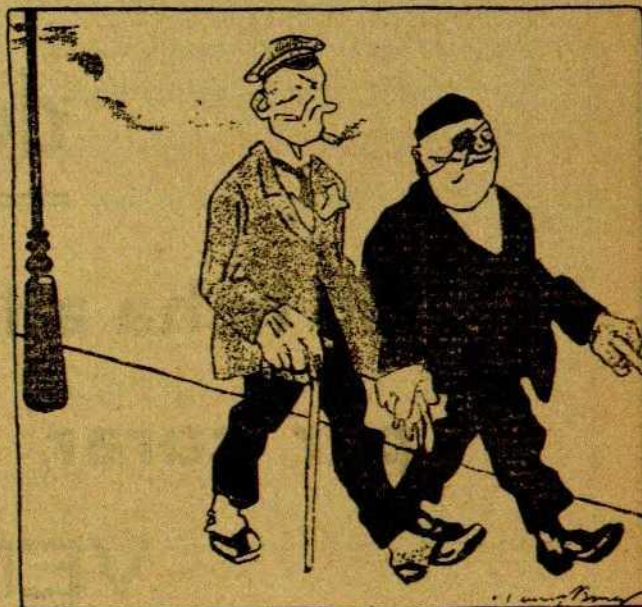
Una ciutat feminista.
(Iudge, Nova-York).

LES DELIMITACIONS DE LA CHAMPAGNE

—Lo que s'hauria de limitar son els falsificadors. Avans, en tot el país, sols n'hi havia un: un servidor; ara, ja n'hi ha més de quinze.

(Le Rire, Paris).

REGENERACIÓ

—Ara sí que vull desvesarme de beure: l'altre dia, hò y borratxo valg pagar tots els deutes.

(Simplicissimus, Munic).

Malalties de la dona

Dr. Farré Pijoan
BALMES, 13 1.er
de 4 a 5

J. HORTA

Imprempta

Litografia

Llibres Ratllats

Méndez Núñez, 3 y 5.—Teléfon 2326

Poder natural

Desarrolleu vostres forces mentals y adquirireu aquest poder sutil que domina, no solsament la matèria, sino les ments d'altres persones. Aquest poder es l'herència que té tot ser humà per que, fent bon us d'ell, pugui adquirir tot lo que en justícia li perteneix. J. Carreté (mentalista). Escudillers, núm. 75, 2.ª, 2.ª escala esquerra.

PELLETS

del Dr. Mackenzy

No hi ha altra cosa millor
per curar els refredats.

VENDA:

EN TOTES LES BONES FARMACIES

Dr. CASTELLARNAU

VIES URINARIES : MALALTIES SECRETES
APLICACIÓ DEL 606

Consulta de 11 a 1 y de 5 a 8.—Rambla del Centre, 11, pral.

Màquines pera cusir: S'arreglen de tots els sistemes. Especialitat am les d'Escuder y cadeneta. S'en compren d'usades y s'en proporcionen pera vendren. N'hi ha una cilíndrica, una jona y una giratoria molt noves pera vendre.

Carrer Baix de Sant Pere, núm. 16

1000 pessetes al qui obri un pany d'aquest sistema.—Mai més robos.—Voleu assegurar el pis, armaris y cualsevol altre classe de moble? Useu els panyes de seguretat anomenats BONGORGUE o bé CLAU DE SERRETA.—Construcció y reparació de panyes de seguretat.—Reparació de Caixes de caudals.

VIVES Y MUSTÉ. - Freixures, 8, Barcelona

GONOROL

SANTALOL SOL

Unic principi actiu de la Essencia de Sàndal, quina eficacia ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncia pera curar la *Blenorràgia* en totes ses manifestacions, *Cistitis*, *Albúmina*, *incontinència d'orina* y altres. Mètode senzill y econòmic.

AVIS IMPORTANT: Pera evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorancia, demaneu sempre SANTALOL SOL amb el nom GONOROL que hem patentat expressament pera dit objecte.

VENDA

En en totes les farmacies, dirigint les demandes, reclamacions y consultes a Farmacia SOL, Corts, núm. 606 (cantonada a Balmes). BARCELONA

DEMANIS PER AFAVORIR EL TREBALL INTELECTUAL Y CURAR LA NEURASTENIA, IMPOTENCIA, DEBILITAT, EXTENUACIÓ, VELLESA PREMATURA, TRISTESA, DEPRESSIO DEL SISTEMA NERVIÓS Y AGOTAMENT DE FORSES PER EXCÉS, EL

VI VITAL AMARGÓS

PODERÓS PREPARADOR Y ESTIMULANT

DE LES FORCES FÍSQUES Y INTELECTUALS

El VI VITAL AMARGÓS transforma l'extenuació en vigor, la debilitat en forsa, y l'anèmia en riquesa de sang. El gran abatiment, la penosa tristesa que senten els neurastènics desapareix com per encant prenent el VIVITAL AMARGÓS.—Farmacia del senyor amargós, Plaça de Santa Agna, 9 —Ademés se ven en les principals farmacies, drogueries y centres d'especialitats farmacèutiques del món.

PERLAS ANTISÉPTICAS URINALES

del Dr. UPJOHN

á base de Azul de metileno

Remedio seguro y rápido

para curar la gonorrea, blenorragia, flujos recientes y antiguos, inflamaciones agudas y crónicas de la vejiga.

Este Remedio destruye el agente productor de la enfermedad, arrastrándolo al exterior y desinfectando el conducto en el momento de evacuarla orina. No causa trastornos gástricos. El Azul metileno no solo es un desinfectante poderoso, sino que por sus cualidades analgésicas quita el dolor y escozor al orinar.

Preparadas por: The Upjohn Company, Kalamazoo. Estados Unidos de América.

DE VENTA: Alsina, Segalá, Vicente Ferrer.—Droguerias Vidal y Ribas, Antonio Serra á Ptas. 4.50 la caja.

TALLER DE CONSTRUCCIÓ Y REPARACIÓ

DE MÁQUINES Y AUTOMÓVILS

Especialitat en Maquinaria para les Arts Gráfiques

FRANCISCO MARINÉ

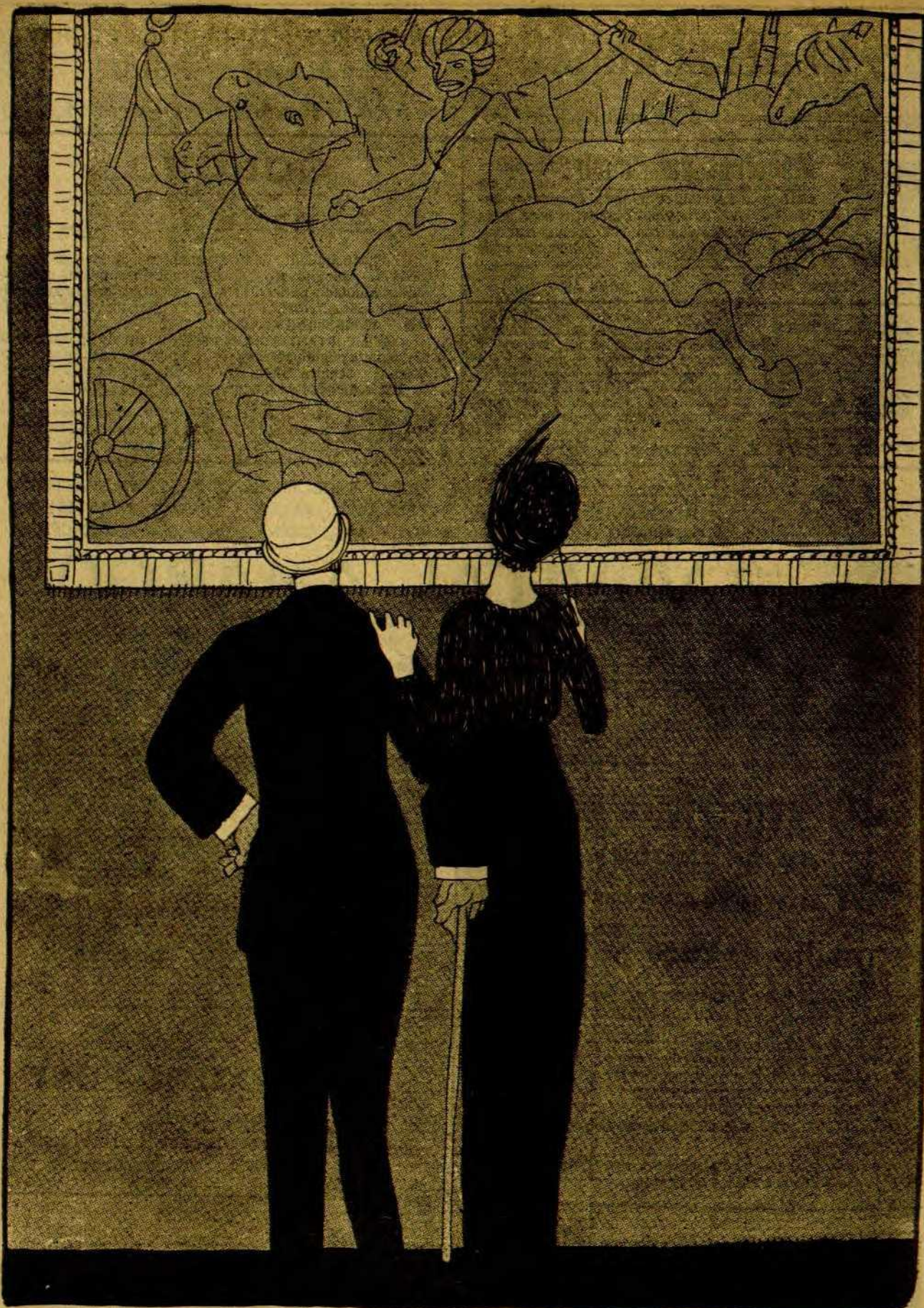
Córreaga, 356. - GRACIA

TROPHOGENO FONT

Anemia--Neurestenia--Tuberculosis

Per curar la anemia

Píldores Pink

OBERTURA DE L'EXPOSICIÓ

El cuadro més comentat.